

Jenny B. Jones

TIÉD
LESZEK!

MÓRA

Jenny B. Jones

TÍÉD LESZEK!

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
Jenny B. Jones: *I'll Be Yours*
© 2016 by Jenny Jones

Fordította: NESET ADRIENN

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Neset Adrienn, 2018
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

Első fejezet

Néha kibámulok a szobám ablakán, megkeresem az égen a Sarkcsillagot, és azon gondolkodom, vajon máshol is olyan fényesen ragyog-e – mondjuk, abban az életben, amit élnem kellene.

Egy másik változatban.

Más emberekkel.

Amiben én is más lennék.

Kilencéves voltam, amikor O'Malley-ékhez kerültem. A tizenegyedik születésnapomon örökbe fogadtak. Tulajdonképpen megmentették az életemet.

Csoda szép, sportos, szuper család.

Én meg?

Fogalmazzunk úgy, hogy ha a kockák felvonulnának, én menetelnék az élen.

– Harper, negyedóra alatt háromszor sóhajtottál. – Anya a kezembe nyomta a zöldborsós tálát. – Jól vagy, kis szívem?

– Igen. – Továbbadtam a zöldséget a jobbomon ülőnek, és miután sikerült a gondolataimat visszacsalogatnom egy mély, sötét szakadék széléről, gyilkos pillantást vettem két testvéremre, akik az asztal mellett röhögcséltek. – Tessék, DeShawn. A kedvenced.

– Biztos? – kérdezte anya újra.

– Ha elmentek a fiúk, beszélhetnénk?

Anya rózsaszín ajka a jól ismert mosolyra húzódott.

– Hát persze.

– Mi a gond? – szolt át apa az ebédlőasztal fölött, ami akkor volt, hogy fél Kentucky kényelmesen elfért volna mellette.

– Semmi. – Megigazítottam az asztalkendőt az ölemben, amivel magamra vontam a közelemben várakozó két elbűvölt kutya figyelmét. Jay-Z és Kanye nem ostoba. Pontosan tudják, hogy akkor számíthatnak a legtöbb lepotyogó falatra, amikor a focicsapat nálunk ebédel. Én vegetáriánus vagyok, aki salátán és babon él, így a két lökött eb már régen lemondott rólam.

– Én tudom, mi baja van. – A bátyám, Michael, olyan gonoszul vigyorgott, mint egy csörgőkígyó.

Éreztem, hogy megnyílik a föld a székem alatt.

Jaj, ne! Ezt ne! Most ne!

Ne akkor, amikor ők is itt vannak!

– Elég legyen, Michael! Semmi szükség arra, hogy...

– Harpernek tetszik egy fiú.

Tizenöt fej fordult felém egyszerre.

Lejjebb csúsztam a széken. Az asztalnál mintha bomba robbant volna.

Márpedig nem akármilyen asztal volt ez. Hanem O'Malley edző asztala. Anya, apa, a két testvérem és én minden vasárnap körbeültük a marha- vagy csirkesültes tálakat, és velünk ebédelt a Dél-Kentucky Egyetem amerikaifutball-csapatának nagyjából a negyede is.

Úgy záporoztak rám a kérdések, mint a kézigránatok, én pedig azt tettem, amit bármelyik más lány tett volna ebben a nyomorult helyzetben. Szedtem még egy kis mártást.

– Ki az?

– Az a ballonkabátos hülyegyerek?

– A nevét akarom!

– Mennyi az átlaga?

– Szereti az anyukáját?

– Hol lakik az a gyökér?

– Kép van róla?

– Nincs valami szexi húga?

Égő arcom és ingerültségem ellenére elmosolyodtam.

Bár a játékosok folyamatosan cserélődtek az idők során, jelenlétük az életemben, a családom asztalánál mindig kedves volt a szívemnek.

A legtöbbször a világot nem adtam volna, hogy itt ülnek velünk.

De ez most nem az a pillanat volt.

Végre, végre engem is megfertőzött a szerelem pestise.

Amire az egyetlen gyógymódot Andrew James Wesley Levin jelentette.

A srác annyira elképesztő, hogy a szülei három keresztnévet adtak neki, ennél kevesebbel ugyanis nem lehet kifejezni, mennyire varázslatos. A legfantasztikusabb tizenegyedikes, aki valaha a Washington Gimnázium fúvószenekarában trombitált.

Sajnos nekem, ha fiúkról van szó, igazából nem gyógymódra, hanem gyógypedagógusra lenne szükségem. A lemaradásom *behozhatatlan*.

Tízéves koromban, amikor a barátnőim szerelmes leveleket írogattak, én cápás dokumentumfilmeket néztem a Discovery-n. Tizenkét évesen a barátnőim már a fiúikkal büszkélkedtek. Én meg a könyvtári VIP-olvasójegyemmel.

De a Washington gimi tizenegyedikeseként hat héttel ez előtt, egy átlagos hétfőn végre én is megfertőződtem.

A pasilázzal.

Mintha egy tündér érintette volna meg pálcájával göndör fürtös fejemet, és szórt volna meg a szerelem csillámporával,

valami delejt bocsátott rám, hogy végre a fiúkat is észrevegyem.

Ugyanis azon a roppant sorsszerű napon Andrew nem csupán beiratkozott a gimibe, de a zenekari próbán is megjelent.

A fiúk mindig megrémítettek, de ez alkalommal eldöntöttem, hogy legyőzöm a félelmemet. Megfogadtam, hogy olyan szerelmi életem lesz, mint a többi lánynak, ha belehalok is. Miután végleg megbizonyosodtam arról, hogy Andrew tényleg tetszik nekem, stratégiai tervet ötlöttem ki, hogyan szerezhethém meg magamnak. Ezt a tervet még nem vettem be élesben, már ha az nem számít bemelegítésnek, hogy titokban követem.

Megszólalt a csengő, a megváltás harangjátéka.

– Majd én kinyitom! – Felugrottam, és már kocogtam is az előszoba felé. Az egyik kutya, miután közelgő veszélyt szimatolt, utánam rohant, készen arra, hogy a nyálával bárkit ártalmatlanná tegyen.

Keresztülvágtattam a nappalin, a falakon lógó és az asztalokat elborító bekeretezett fényképek mellett. Apa, amint bajnoki kupákat ölelget. Anya a Boston Maraton célfotóján mosolyog. Michael bátyám hárompontos kosara egy pillanattal a dudaszó előtt. A tízéves Cole, amint elegáns mozdulattal átsuhan egy gát felett.

Ó, nézzétek csak! Rólam is készült egy. Zenetáboros emléklap van a kezemben.

Megint megszólalt a csengő, de a majdhogynem türelmetlen kolompolás közepette már szélesre is tártam az ajtót.

Nem tetszett a látvány.

Hunyorogni kezdtem a napfény, a forróság és a felém áradó arrogancia miatt.

A küszöbön Ridley Estes állt.

Sötét farmert viselt, Washington Wildcats feliratos pólót – az ujján észrevettem egy apró lyukat –, dagadó izmait sokévnnyi edzés formálta kőkeményre. Baseballsapka alá rejtette rövidre nyírt fekete haját, ami olyan jól illett olajbarna, nap-sütötte bőréhez. Az ilyesmit mi, sápadt, tésztaképu lányok mindig észre vesszük.

– Szia... – Elbizonytalanodott a hangja, szinte mintha egy kérdőjelet rajzolt volna a levegőbe.

– Harper – emlékeztettem. – Harper a nevem. – Első trombitáshoz illő, megsemmisítő pillantást vettem rá. Ami azonban hatástalan egy olyan srác esetében, akinek a nevét popsztároknak és filmcsillagoknak kijáró hódolattal és áhítattal ejtik ki a lányok. Az iskola futballcsapatának elkapója, aki Abercrombie-modellnek talán kissé megtermett, ám ő a sulis királya; most pedig váratlan vendég. Egy pasi, aki egészen nyilvánvalóan alvilági alakokkal cimborál.

Rühellem ezt a típust. Túl menő ahhoz, hogy bennünket, földi halandókat észrevegyen. Megszokta, hogy a pusztája jelenlététől is elájul mindenki.

– Harper – mondta, a nevemet ízlelgetve. – Tudom.

– Nem is tudom, honnan. – Féloldalas vigyora csak hab volt a tortán, már így is eléggé befeszültem. – Négy éve egy iskolába járunk, ugyanazon a rajzórán ültünk, és tavaly a szekrényed az enyém fölött volt. – Állandóan fejbe vert az ajtajával, miközben az ügyeletes cicababát ölelgette. – Semmi okod tudni.

A fejét félreahajította, barna szeme végigmért.

– Mintha gondod lenne a dühkezeléssel, Harper. Nem ártana, ha lépnél ez ügyben. Még a végén elsorvad néhány zseniális agysejt az idegtől.

Mielőtt válaszolhattam volna, elnézett a vállam felett, és kihúzta mind a száznyolcvan centijét.

– Segíthetek esetleg valamiben? – kérdeztem. *Például lelohasztani az egódat?*

Egyenesen átnézett rajtam.

– A bátyád hívott meg ebédre.

– A csapattal? Kétlem...

– Ridley! – Michael bukkant fel mögöttem, és eltolt az útból. – Ne is foglalkozz vele! Gyere be! Keress magadnak egy helyet!

Mind a ketten elindultak az ebédlő felé, én meg kulloghattam a nyomukban.

– Apa, Ridley-t már ismered.

Apa mosolya lehervadt egy pillanatra, és éles pillantást vetett Michaelre.

– Fiam, ebben a házban az egyetemi liga szabályzatával kelünk és fekszünk – mondta csendesen. – Gondolom, nem szorul magyarázatra, miért nem ülhet egy lehetséges újonc az asztalomhoz.

A bátyám lehuppant a helyére, és felkapott még egy cső kukoricát.

– Az én asztalomnál ül.

Apa mormolt valamit sportösztöndíjakról meg összeférhetlenségről, de rajta kívül szemmel láthatóan senkit sem aggasztott a dolog.

Szóval elképzelhető, hogy Ridley a Dél-Kentucky Egyetem csapatának újonca lesz. Tudtam, hogy jól játszik, de azt nem, hogy *ennyire*. Apa általában a jól tanuló és jó magaviseletű fiúkat kedvelte. Ridley mindkét szempontból kilógott a sorból.

A sulis kedvence a bátyám mellé telepedett le.

A villák megálltak a levegőben. A felemelt poharakba sem kortyolt bele senki.

Mindenki farkasszemet próbált nézni vele. Mindig ez történt, ha új fiú ült az asztalhoz, pláne, ha az új fiú leendő Eagles volt. A focisták óvták a családunkat. Meg aztán anya csokis pitéjén sem szerettek osztozkodni.

Anya megköszörülte a torkát.

– Nos, örülök, hogy eljöttél hozzánk. – A csapat felé lopva olyan pillantást vetett, amiből kiolvasható volt, hogy mosogatni fog, aki nem viselkedik. – Mindig boldoggá tesz, ha a gyerekek barátai meglátogatnak bennünket. Harpert ismered, igaz?

– Hát persze. – Ridley-nek volt képe mosolyogni. – Régóta.

Anya bemutatta az öcsémet, aztán a csapat többi tagját is.

Michael gyors pillantást küldött a kapitány felé, ami annyit tett: „Jó srác.”

Dominic Vago bólintott, aztán hátba vágta Ridley-t.

– Vegyél a krumpliból! O'Malley mama krumplipüréje mindent visz.

– Az igaz. – Tyler Nicholson szája tele volt zöldbabbal, amikor megszólalt. – Ess neki a fokhagymás bagettnek is! Ő maga készíti, haver. Nem olyan fagyasztott ízé.

– Annyira kedvesek vagytok, fiúk. – Anya elpirult, amikor apa átkarolta a szék háttámláját, és gyors puszit nyomott az arcára.

– Remekül főz a hölgy – mondta apa. – A vasárnapi ebéd miatt legalább egy órát rá kell húzni az edzésre.

Ridley elvette a sülttestátal a junior elkapótól.

– Úgy tűnik, megéri.

– Harper. – Marcus Ross vaskos ujjával feltolta a szem-

üvegét az orrán. – Ott tartottál, hogy elárulod, melyik fiú tetszik.

A pillantásom önkéntelenül Ridley-re siklott. Aztán gyorsan elkaptam róla. Bármire nézek, csak rá ne kelljen.

– Nem, nem tartottam ott.

– Tényleg nem – mondta a tízéves öcsém. – Michael tartott ott.

Olyan tekintetet vettem a bátyámra, amiben a kínhalál igen kreatív formáinak ígérete sejlett. De hiába.

– A neve Andrew Levin.

– Nem is az! – Úgy ráztam a fejem, mintha kigyulladt volna a hajam. – Nem is ő az! Senki sem tetszik nekem. Az csak egy srác a suliban. Michael, én nem is tudom, honnan szeded.

Cole bekapott egy falat krumplit.

– A laptopodról. Van ott egy olyan mappa, hogy *naplóm*.

Egyszerre szaladt ki a vér az arcomból, a kezemből és a lábamból. Ha most lenéznék, tutira ott állna tócsába gyűlve a talpam alatt.

– Elolvastad a testvéred naplóját? – Anya hangjának éléből a bátyám kikövetkeztethette, hogy később még számolnak ezért.

– Te is tetszel neki? – kérdezte Marcus.

Marcus a jobbomon ült, és be kell vallanom, ő az egyik kedvencem a csapatból. Túlsúlyos, alacsony, és esze ágában sincs előbújni. Úgy értem, a könyvesszekrényből. Az elmúlt két évben hosszú órákon át beszélgettünk Harry Potterről, Shakespeare-ről és azokról a pszichológiai szarságokról, amiket a tanárai olvastattak vele.

– Nem tetszik neki – mondta Cole. – Jaj! Ne rugdoss már, Michael! Te mondtad, hogy ez van a naplóban.

Meg akartam halni. Kínomban a legszívesebben a padlóra vettem volna magam, mint egy oxigénhiányban szenvedő hal, hogy aztán eltűnjek valahol a nagy kékségben, messze, messze ettől az emberhez méltatlan megaláztatástól. A testvéreim szemmel láthatóan meg akartak fosztani az önbecsülésem utolsó morzsáitól. Akár be is jelenthetnék itt, az asztal mellett, hogy még sohasem randiztam. Hogy még soha senki sem csókolt meg. Hogy csak azért látszik úgy, hogy van mellem, mert vettem magamnak a Victoria's Secretben.

– Bolond lenne, ha nem teperne utánad, Harper. – Apa elmosolyodott, és bátorítón, lazán rám kacintott. Egyetlen szemhéjrándulás, egy könnyed mosoly, és pár másodpercig különlegesnek érzem magam. Gyönyörűnek.

Bárcsak ennyi elég is lenne Andrew Levinnek.

– Szerintem meg kellene néznünk magunknak ezt a csávót. – Tyler Nicholson Michael felé fordult. – Ismered?

– Nem.

– Én igen. – Ridley letette a teáskancsót, és egyenesen a szemembe nézett.

Erre az egész csapat ünneplésben tört ki, mintha a fiú egy nyerő passzt hajtott volna végre.

– Halljuk! – Dominic szeletelni kezdte a marhasültjét. – Na kislány, innentől kezdve izgi a történet.

– Talán tisztelnünk kellene a magánéletét – mondta Marcus.

– Talán tényleg az lenne a legjobb. – Igyekeztem farkaszemet nézni a csapat minden egyes tagjával.

Tizenöt fiú fordult egyszerre a tányérja felé, csak a kések és villák csörömpöltek, amikor csendesen újra enni kezdtek.

– Bár – nevette el magát Marcus – ő is mindig beleavatkozik az enyémbé.

Az asztalnál ülők ismét egyszerre kezdtek el kiabálni, és hamarosan a kérdések is újból záporozni kezdtek. Ez alkalommal Ridley-nek tették fel őket.

Mr. Arrogancia az asztal másik végéről engem méregett, egy kalóz mosolyával.

– Ha akarsz, szólok pár szót az érdekedben, Harper.

– Erre semmi szükség. – Tekintve, hogy pár perc múlva valószínűleg öngyulladás következtében megszűnök létezni.

– Gondolj bele! – mondta Michael. – Ha az Eagles leszerződötteti Ridley-t, minden vasárnap velünk ehet.

Gyilkos tekintetet vettem a bátyám legújabb, roppant idegesítő barátjára.

Dühös voltam, amiért megjelent nálunk. De a testvéreimre nála is jobban haragudtam.

Viszont még inkább elszántam magam arra, hogy én leszek Andrew Levin következő barátnője.

Második fejezet

– Harper, Lamar felügyelő telefonált.

Félfülű macskám, Lazarus végigvonult a konyhán, miközben én a mennyei Oreo keksz és vaníliafagyi kombót kóstolgattam.

– Tényleg?

Anya átnyúlt apa válla felett a Rocky Road fagyiért, hogy elkészíthesse „A világ legjobb apukája” fantáziánévre hallgató különlegességet. A szokásos vasárnapi szertartás. Templom után lakodalmás ebéd a csapattal, majd egy könnyű, de meghökkenítő vacsora: banánkehely, pattogatott kukorica vagy müzli. Örültem, hogy ma este a fagyi volt soron.

– Michael, nem kell segítség a házi feladathoz? – kérdeztem. De anya nem hagyta, hogy eltereljem a szót.

– Azt mondta, hogy a Davis Stretről egy férfi két kutya eltűnését jelentette be. Nem tudsz róla valamit?

Csak annyit, hogy most jobb helyen vannak.

– Anya, nagyon bánt, és sértő is, hogy azt hiszed, valami közöm van hozzá. – Tavaly tizenöt kutyát mentettem ki állatkínzók kezéből. Lamar felügyelő szerint lopás volt. Szerintem meg... kiszabadítás.

– Erre a kettőre van már jelentkező? – Apa átlépett a fekete uszkárkeverék felett. – Egyáltalán, keresel nekik ott-hont?

– Nehéz. – Megsimogattam a halálra kényeztetett pitbull fejét. – Jay-Z-t és Kanyét együtt kellene örökbe adni.

Egy állatmenhelyen önkénteskedem, és gyakran laknak nálunk ideiglenesen kóbor állatok, mint most ez a kettő. Állandóan kutyaszórt szedgetek a ruhámról, ez nyilván nagyot dob a szexepilemen.

Az egész család a konyhában álldogált, tányérok, kanalak és szórócukros üvegek fölött görnyedve. A szüleim és a testvéreim hozzám képest olyan barnák, mint a hawaii bennszülöttek. Júniusban Cozumel szigetén jártunk, és nekik hónapokkal később is bronzbarnán csillog a bőrük. Az a rózsaszínes árnyalat, amit nekem sikerült elérnem, már azelőtt elhalványodott, hogy a repülőgépünk leszállt volna, mára pedig a szokásos, áttetszően fehér formámat hozom. A hajuk színe is egyforma, gyönyörűsége gesztenyebarna, amiben vöröses és aranyló szálak csillognak, ha úgy süt rá a nap. Az én szőke fürtjeim illenek az arcszínemhez: a hajam szintelen, szinte fehér. A legjobban a kék szememet szeretem magamon. Mert olyan, mint az óceán, vagy mint a nyári égbolt. Pont, mint az örökbefogadó apámé.

Apa tejszínhabot nyomott Cole fagyijára.

– Harper megjavult. Azt mondta múlt héten, hogy felhagyott az akciókkal, és én hiszek neki. – Fogta a flakont, és nyomott egy kis fehér cuccot az öcsém pisze orrára is. – Ja, az a Mavis nevű hölgy a menhelyről hagyott neked egy üzenetet. Azt mondta, hogy egy férfi szólt valami kikötött kutya miatt. Azt mondta, és most szó szerint idézem: „Harper majd tudja, mit kell tennie.”

– Téves hívás lehetett – mondtam. Egy idős férfi már harmadjára hívta a menhelyet a szomszéd kutyája miatt. Még nem hozhattuk el a terriert, de már eleget tudtam az ügyről ahhoz, hogy tisztában legyek velem, itt az idő.

– Szerintem tök vicces, hogy Harpernek lesz közölünk

először priusza. – Michael olyan gusztustalanul röhögött, hogy a legszívesebben sípcsonton rúgtam volna.

– Milyen kár, hogy a sorozatrandizás ostoba libákkal nem büntetendő – vágtam vissza.

– A randizási szokásaim nem törvénytelenek. Érték a nőkhöz, ennyi az...

– Az én családomban senkit sem fognak letartóztatni. – Anya sasszeme engem fürkészett. – Soha. Az elsőt, akiről fénykép készül a fogdán, kitagadom.

– És nem örökölhetsz meg apa kupagyűjteményét? – Apa vállára hajtottam a fejem. – Micsoda tragédia.

Apa magához húzott, és egy pusztit nyomott a fejem búbjára.

– Biztos vagyok benne, hogy Harper világosan megértett bennünket a múlt héten, amikor a szobafogságról és az autóttilalomról beszéltünk. Ha azt mondja, hogy nem ő vitte el azt a két kutyát, akkor nem ő vitte el. – Aztán halkán a fülembe súgta: – Vége a kutyatolvaj-karrierednek. Búzlík a fészertől a két spánieltől. Huszonnégy órát van arra, hogy eltüntesd őket.

Apa ezzel a torkomra is forrasztotta a szót. Az ártatlan macskáknál, éhező kutyáknál és néhány elhanyagolt csirkénél ugyanis egyetlen dologra vágyom jobban. Tálcán átnyújtani a szívemet és az ajkamat egy bizonyos Andrew Levinnek.

– Ha már itt tartunk... – Apa hangja edzősre váltott, és máris Michael felé fordult, én pedig megkönnyebbülve lélegeztem fel. – Biztos vagyok benne, hogy Ridley Estes megemléltette: múlt szerdán ajánlatot kapott tőlünk.

Michael megvonta a vállát.

– Mit tudom én. Lehet, hogy mondta. Ki tudja már követni?

– Az egyetemi liga szabályzatát? – Apa állta mintha meg-
rándult volna. – Addig nem lehet itt nálunk, amíg alá nem
írja a szerződést.

– De a szerződtetés csak tavasszal lesz.

– Akkor kérvényezni fogom a kivételes eljárást.

– Tedd azt, mert biztosan át fog jönni hozzánk. Ugyanis
a barátom.

– Mióta? – kérdeztem. A bátyám általában a kosarasok-
kal lógott.

– Egy ideje segít a konditeremben. Ki van gyúrva a csávó.
Nem úgy, mint a pipaszárlábú szerelmed.

– Akinek több esze van, mint neked és Estesnek együtt-
véve.

– Ridley igyekszik összekapni magát – mondta Michael. –
Tudja, hogy sok múlik rajta. Harper, említettem neki, hogy
korrepetálsz néhány srácot az Eaglesnél. Mivel már nagyjá-
ból ő is közéjük tartozik, felajánlhatnád neki a segítségedet.

– Hát persze, azonnal ugrom erre a lehetőségre. – Nincs
időm több diákkal foglalkozni. Dolgozom a menhelyen,
meg kell szereznem egy srácot, illetve egy kutyaért is el kell
mennem, aki egy autótűt mellett kétségbeesetten várja meg-
mentőjét.

– Azért vigyázz! – Apa felkapta a kulcsát a konyhapult-
ról. – A bőromet viszem a vásárra azzal, hogy ezt a kölyköt
szerződtetni akarom. Van benne kockázat. És nem óhajtom,
hogy egy nap a képembe vágják. – A mobilja rezegni kez-
dett, felkapta, és megnézte. – Mennem kell.

– Most? – Anya letette a tálkáját. – John, most nem me-
hetsz el! – A fociidény örülete alatt csak ilyenkor tudtunk
mind együtt lenni. A vasárnap este szent és sérthetetlen. –
Arról volt szó, hogy megnézünk egy filmet.

– Igen, apa, a múlt hétvégén is itt hagytál bennünket! –
Cole egy újabb adag forró csokiszósszal vigasztalta magát.

– Ne haragudjatok! – Apa az Eagles póló zsebébe dugta
a telefonját. – Az egyik srác bajba került tegnap este, beszél-
nem kell vele.

Remélem, nem azok közül, akiket korrepetáltam.

– Ki az?

Apa gyors pusztit nyomott az arcomra.

– Néhány óra múlva itt vagyok.

Megsimogatta Cole fejét, és már ott sem volt. Négyen ma-
radtunk a konyhában.

Anya felsóhajtott.

Michael a szemét forgatta.

Felkaptam az egyik fagyisdobozt.

– Futás a fotelekhez! Ja, Michael, és ami a naplót illeti...

– Igen?

– Nagyon amatőr dolog volt. – Bekaptam egy kanál fa-
gyit. – Legalábbis a bosszúhoz képest.

– Mesélsz nekem arról a fiúról?

Anya a világalomra törő zombik és földönkívüliek har-
cáról szóló film kellős közepén szegezte nekem a kérdést.
Ha az ember két fiúval él egy fedél alatt, mindig leszavaz-
zák a romantikus vígjátékokat és az állatos dokumentum-
filmeket valami agyzsibbasztó filmtörténeti katasztrófával
szemben.

Anya mellettem ült a díványon, laptoppal az ölében. Ve-
tettem egy pillantást a cikkre, amit éppen olvasott. „Minden
pillanat számít: amikor a csapat többször találkozik az edző-
vel, mint te.” *Hoppá.* Mégis, mit várt? A futballidény közepén

járunk, és apa ebben az évben ütőképes csapatot hozott össze. Minden ősszel ez volt. Megtanultunk osztozni rajta.

Megszólalt a telefon, én meg felkászálódtam.

– Majd én felveszem.

– Hagyd csak! – mondta anya, és megsimogatta a mellette összegömbölyödött, doromboló Lazt. – Mesélj inkább a fiúról! – A konyhából beszűrődött az üzenetrögzítő hangja, de senki sem figyelt rá.

– Andrew olyan... – Húzogatni kezdtem a pólóm hosszú ujját. Az ősz már vastagon beköszöntött Maple Grove városába, de én egész évben hosszú ujjú felsőket hordtam. – Csak egy srác a suliból. Benne van a zenekarban.

Anya elmosolyodott, és meglökött a vállával.

– Hogy néz ki?

– Mint egy görög isten.

Michael felröhögött.

– Kivéve, hogy se nem izmos, se nem jóképű, és még csak nem is jó fej.

Fogtam a távirányítót, és felhangosítottam a filmet. Michael olyan alacsonyra teszi a lécet, ha randizni lehet, hogy akár orra is bukhat benne. Nyilván nem az ő véleményére vagyok kíváncsi.

– Szerintem helyes srác – mondtam anyának. – Nagyon tehetséges zenész. És a nevetése...

– Beszélgettél már vele? Tudja, hogy tetszik neked?

– Azt sem tudja, hogy Harper a világon van.

– Fogd már be, Michael! – Hozzávágtam egy párnát, a fejét sikerült is eltalálnom. – De legalább nem volt meg neki a fél iskola, nem úgy, mint a jelenlegi barátnődnek, aki...

Felrikoltott a telefonom, félbeszakítva a monológomat és a tesóim röhögését. Milliomos lennék, ha annyi ezresem len-

ne, ahányszor kértem már a szüleimet, hogy küldjék a fiúkat bentlakásos iskolába.

Rápillantottam a telefonomra: Molly volt az, a legjobb barátnőm. És azt is láttam, hogy van tíz olvasatlan üzenetem.

Megszegve a szabályokat, otthagytam a filmet, és kimentem a folyosóra.

– Mi a helyzet, Mol?

– Kapcsold be a tévét!

– Be van kapcsolva. Filmet nézünk, a *Zombik és...*

– Harper, *most!* A hetes csatornát!

– Molly, de miről van szó? – Visszamentem a nappaliba.

– Az apádról.

Ledobtam a telefont, és rávettem magam a távirányítóra. Néhány gombnyomással megállítottam a filmet, és átkapcsoltam a hetes csatornára.

A képernyőn Chevy Moncrief, az egyetem sportigazgatója tűnt fel.

– ...megerősítem, hogy a ma esti balesetben O'Malley edző...

Anya felugrott a díványról.

– Hol van a telefonom?

Magamban könyörögni kezdtem Istenhez. *Add, hogy ne legyen semmi baja. Add, hogy apa jól legyen.*

– ...bukósisak nélkül motorozott...

Apa sohasem motorozott sisak nélkül.

– A jelek szerint az egyik kanyarban elvesztette uralmát a motorkerékpár felett, ami kirepült alóla.

A szívem a torkomban dobogott. Volt valami fogalmam arról, hogy Michael ott áll mellettem, mert összeért a válunk. Cole-t magamhoz húztam, és szorosán átöleltem.

– Megerősítem azt is, hogy O'Malley edző súlyosan megsérült.

Apa él. Hála istennek.

– Az állapota stabil, és jelenleg a St. Vincent Kórházban ápolják. O'Malley edző karja eltört, agyrázkódása van, meg néhány zúzódása és kisebb sérülése. Nagyon szerencsés fickó, csoda, hogy életben van.

A szívem újra vért pumpált az ereimbe. Apa meg fog gyógyulni.

– Egyedül volt az edző? – kérdezte egy riporter.

Chevy Moncrief láthatóan felsóhajtott.

– Minden információt elmondtam önöknek, ami jelenleg a rendelkezésemre áll. Köszönöm szépen. Ennyit tudok.

Anya berontott a nappaliba.

– Be kell mennem a kórházba. Apátok... – A mondat közepén lefagyott, amikor meglátta a tévé képernyőjét. – Kapcsoljátok ki!

– De...

– Kapcsoljátok ki! – Kitépte a távirányítót remegő kezemből, és a tévé elsötétedett. Cole mellettem szipogott, én meg a hátát simogattam.

– Anya, mi folyik itt? – kérdeztem.

– Apádat baleset érte.

Michael a tévé felé bökött.

– Tudjuk.

Anya magához ölelte Cole-t, és pusztit nyomott a fejére.

– Meg fog gyógyulni, kicsim. Apa jól van.

A fagy elindult fölfelé a gyomromból.

– Látni akarjuk apát. Beszélni akarok vele.

– Nem. – Anya Michaelre és rám nézett.

– Nekem kell mennem. Már órák óta próbáltak elérni. Ne-

kem kell bemennem hozzá. De azonnal felhívlak benneteket, ahogy megtudok valamit.

– Meg fog halni? – Cole hangja nem olyan volt, mint egy tízévesé, hanem mint egy egészen kicsi babáé.

– Nem, kicsim. – Anya hátrasimította Cole haját, és mosolyt erőltetett az arcára. – Fogadj szót a bátyádnak és a nővérednek! Azonnal telefonálok, ahogy odaérek, és megtudok valamit.

Megcsörrent a telefonom, Michaelé pedig rezegni kezdett.

– Senkivel se beszéljete! – mondta anya. – A legkomolyabban mondom! Senkivel sem beszélhettek, csak velem. Nem akarom, hogy bármi, amit mondunk, kiszivárogon a sajtónak. Világos? A tévét meg ne kapcsoljátok be!

Mind a hárman bólogattunk. Miután anya elment, még néhány percig bénultan álltunk. Csak a mennyezeti ventilátor surrogott a néma helyiségben.

Michael sápadt arcára néztem.

– Hát... anya azt mondta, hogy itthon kell maradnunk.

– Igaz. – Michael a tarkóját masszírozta. – Nagyon nagy bajba kerülünk, ha elmegyünk a kórházba.

Cole szipogni kezdett.

– Melyikötök vezet?